

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 268/09-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta v konaní o sťažnosti Mgr. M. S., K., zastúpenej advokátkou JUDr. E. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/1997 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/1997 porušil základné právo Mgr. M. S. zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/1997 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Mgr. M. S. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Mgr. M. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. E. H., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 268/09-16 zo 7. júla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. M. S. (ďalej len „sťažovateľka“) v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/1997.

V relevantnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 5. júna 1995 podala na Obvodnom súde Košice 2 (neskôr okresný súd) žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 15 C/763/95. Dňa 9. februára 1996 sťažovateľka zoberala žalobu späť a navrhla konanie zastaviť. Dňa 26. marca 1996 okresný súd uznesením konanie zastavil a protinávrh žalovaného na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva z 19. marca 1996 vylúčil na samostatné konanie, ktoré je

vedené pod sp. zn. 15 C 106/1997. Vec nie je do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončená.

V ďalšom sťažovateľka chronologicky uviedla doteraz uskutočnené pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 106/1997:

„Rok 1997 - dňa 16. 12. 1997,

Rok 1998 - dňa 20. 01. 1998, dňa 25. 02. 1998, dňa 13. 05. 1998.

Rok 1999 - nebolo vo veci nariadené žiadne pojednávanie.

Rok 2000 - dňa 26. 04. 2000, dňa 24. 11. 2000.

Rok 2001 - dňa 11. 07. 2001

Rok 2002 - dňa 11. 01. 2002

Rok 2003-dňa 28.07.2003 súd vydal uznesenie, ktorým nariadil znalecké dokazovanie na určenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti - domu a to ku dňu zániku BSM t. j. k 28. 03. 1993.

Dňa 05. 11. 2003 súd vydal uznesenie, ktorým mení uznesenie zo dňa 28. 07. 2003 a ustanovuje nového znalca na ocenenie nehnuteľnosti - domu.

Rok 2004 sa vec nepojednávala - pojednávania boli odročované z dňa 10. 11. 2004 na deň 18. 11. 2004 a následne na deň 19. 01. 2005.

Rok 2005 sa vo veci pojednávalo dňa 19. 01. 2005 a dňa 25. 02. 2005.

Dňa 16. 08. 2005 Okresný súd Košice II. uznesením nariadil doplniť znalecké dokazovanie - doplniť ZP č. 3/2004 zo dňa 07. 01. 2004.

Rok 2006- dňa 24. 02. súd uznesením nariadil znalcovi doplniť dodatok č. 1 k ZP.

Pojednávaním dňa 10. 03. 2006.

Dňa 03. 04. 2006 uznesením súd priznal odmenu znalcovi.

Súd vytýčil vo veci pojednávanie na deň 14. 09. 2006 a deň 29. 11. 2006 (odročené).

Rok 2007- Pojednávania dňa 17. 01. - odročené, dňa 21. 03. 2007 odročené.

Dňa 25. 04. 2007 pojednávanie, zo dňa 27. 06. 2007 odročené na deň 26. 09. 2007 - Pojednávanie z 09. 11. 2007 odročené z dôvodu neprítomnosti.

Rok 2008-pojednávania dňa 16. 01. 2008 - odročené pre neprítomnosť právneho zástupcu žalobcu, pojednávanie dňa 13. 02. 2008, pojednávanie dňa 09. 07. 2008, pojednávanie dňa 08. 10. 2008 odročené, pojednávanie dňa 25. 11. 2008.

Rok 2009- V roku 2009 boli pojednávania dňa 06. 05. 2009 preročené na deň 07. 05. 2009 - pojednávalo sa a nové pojednávanie je odročené na deň 15. 07. 2009.

Obdobie, kedy sa súdne konanie začalo a je k dnešnému dňu neukončené je od 19. 03. 1996 ku dňu podania sťažnosti je 13 rokov a 1 mesiac.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Okresný súd Košice II. v konaní o vysporiadanie BSM prejednáva už viac ako 13 rokov bez toho, aby vec právoplatne rozhodol. K zbytočným prieťahom v súdnom konaní došlo nekonaním súdu a zároveň aj jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci a to ani k dnešnému dňu.

Ako z uvedeného vyplýva, Okresný súd Košice II. bol v konaní nečinný(...) konanie neúmerne predlžuje, čím porušil moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prejednanie veci v primeranej lehote, upravené v článku 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Sťažnosť na prieťahy v konaní som podala dňa 20. 05. 2009 na Okresný súd Košice II.

Listom zo dňa 25. 05. 2009 Spr. 91/06 mi predseda Okresného súdu Košice II. oznámil, že k určitým prieťahom v konaní sp. zn. 15 C 106/1997 došlo, čo odôvodňuje enormnou zaťaženosťou aj vo veci konajúcej sudkyne a skutkovou obtiažnosťou prejednáwanej veci. (...)

Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požadujem priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume spolu 30 tisíc € .“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základne právo Mgr. M. S. upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II. v Košiciach, v konaní vedenom pod sp. zn.: 15 C/106/1997 o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva(...) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II. prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

3. Mgr. M. S. priznáva finančné zadosťučinenie spolu v sume 36 000,- € (slovom: tridsaťšesťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II. povinný vyplatiť Mgr. M. S. do 30 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia (nálezu).

4. Mgr. M. S. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 245,18 € (slovom: dvestoštyridsaťpäť eur a osemnásť centov), ktoré je Okresný súd Košice II. povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. E. H.(...).“

2. Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril podaním sp. zn. I Spr. 587/2009 z 24. septembra 2009. Podrobne popísal priebeh konania a z neho vyvodil, že „... dĺžku predmetného konania ovplyvnilo vo veľkej miere práve správanie samotnej sťažovateľky, ktorá napriek svojej nespokojnosti s dĺžkou prebiehajúceho súdneho konania, nereagovala ani na výzvu súdu zo dňa 14.4.2008, preto jej dňa 12.5.2008 bola zasielaná urgencia.

Navyše je potrebné dať do pozornosti i fakt, že v konaní bol dvakrát dopĺňaný ustanoveným znalcom podaný znalecký posudok, čo dĺžku konania muselo tiež zákonite ovplyvniť. V konaní bolo vypočutých i viacero svedkov, čo tiež svedčí o jeho skutkovej obtiažnosti.

V daných súvislostiach je nutné konštatovať nepravdivé, resp. neúplné údaje sťažovateľky v podanej sťažnosti, týkajúce sa prehľadu vytýčených pojednávaní. Len príkladmo uvediem rok 1999, kedy údajne nebolo vo veci nariadené žiadne pojednávanie, čo nezodpovedá skutočnosti.

Sťažovateľkou požadované finančné zadosťučinenie považujem za neadekvátne, a to vzhľadom na všetky mnou uvádzané skutočnosti a fakty i doterajšiu zaužívanú prax ústavného súdu v obdobných prípadoch.

Som tiež toho názoru, že finančné zadosťučinenie nemôže byť kompenzáciou za zhoršenie sociálneho postavenia sťažovateľky v priebehu súdneho konania, ako ho popisuje na strane 5 v bode c) svojej ústavnému súdu adresovanej sťažnosti. “.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Pokiaľ ide o chronológiu úkonov okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré popísala sťažovateľka vo svojom podaní uvedené v bode 1 tohto nálezu, rovnaké relevantné skutočnosti zistil aj ústavný súd z obsahu súvisiaceho spisu, preto opomenul duplicitné opísanie týchto úkonov. Na nepresnosti v uvedenej chronológii (na ktoré poukázal aj predseda okresného súdu) prihliadnuté nebolo.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo teda posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom pod sp. zn. 15 C 106/1997 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na

prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa

(I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej zložitosti veci. Ústavný súd však nepopiera, že rozhodovanie v okolnostiach danej veci môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci najmä s potrebou znaleckého dokazovania, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd zistil, že aj sťažovateľka sama prispela svojim správaním k priet'ahom v konaní. Viaceré pojednávania museli byť odročené z dôvodov na strane sťažovateľky. Pojednávanie, nariadené na 31. marec 1999 bolo odročené na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky, z dôvodu pokusu o mimosúdnu dohodu požiadali o odročenie pojednávania obaja účastníci 26. apríla 2000, pojednávanie nariadené na 29. september 2000 bolo odročené na žiadosť sťažovateľky z dôvodu jej práceneschopnosti a pojednávanie určené na 24. november 2000 bolo odročené na žiadosť oboch účastníkov z dôvodu prebiehajúceho mimosúdneho jednania. Účastníci požiadali aj o odročenie pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 29. novembra 2006, a pojednávanie z 27. júna 2007 bolo odročené na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky. Na pojednávaní konanom 25. novembra 2008 sa právni zástupcovia účastníkov konania dohodli na lehote (31. január 2009), v ktorej mali predložiť písomný návrh na uzavretie súdneho zmieru. Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd na uvedené skutočnosti nemohol neprihliadnuť.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu, pričom predovšetkým poukazuje na to, že doterajšie trvanie napadnutého konania takmer 12 rokov je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Podľa názoru ústavného súdu konania, ktoré trvajú tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 173/05,

IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09). Okrem toho okresný súd bol opakovane krátkodobu (napr. od februára 2009 do októbra 2009), ale aj dlhodobu nečinný. Okresný súd sám poukázal na obdobie od 11. januára 2002 do 28. júla 2003 (18 mesiacov). Okresný súd teda počas najmenej dva a pol roka vo veci nevykonal žiadny, resp. efektívny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti alebo nesústredenej činnosti, a teda k zbytočným priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu predsedu súdu, že konajúca sudkyňa bola dlhodobu práceneschopná, nebolo možné akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že podobné objektívne prekážajúce okolnosti, nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedu senátu v danej veci (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného

v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na uvedený výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka navrhla priznať primerané finančného zadosťučinenie v sume 36 000 €, čo odôvodnila najmä pocitmi strachu, neistoty, krivdy a bezmocnosti vyplývajúcich zo situácie, že okresný súd nekonal plynulo.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím predovšetkým na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považuje za primerané v sume 1 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zabezpečenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2009 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 2 x 115,90 €, teda v celkovej sume 245,70 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2009